

Otroški brevir.

Februar — svečan.

1. Sv. Ignacija, škofa, je obsodil poganski sodnik, naj ga raztrgajo zveri. Ko zasliši sveti mučenec že rjoveti tigre in leve, reče poln hrepenjenja, da bi že bil pri Kristusu: »Kristusova pšenica sem; naj me zmeljejo zobje zverin, da postanem čist kruh Kristusov!«

Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo: če pa umrje, obrodi obilo sadu. Jan. 12; 25.

2. Svečnica. Ko so se dopolnili dnevi Marijinega očiščevanja, so prinesli Jezusa v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda in da bi dali daritev, kakor je rečeno v postavi Gospodovi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Šimeon; bil je pravičen in bogaboječ in Sveti Duh je bil z njim. Razodel mu je bil Sv. Duh, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Maziljenca Gospodovega. In prišel je po navdihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva.«

Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja. Jan. 8; 12.

4. S v. A n d r e j K o r z i n i je živel v mladih letih kaj razuzdano. Mater, ki ga je bila izprosila od Boga in ga zaobljubila Materi božji, je zelo bolelo sinovo življenje. Nekega dne se mladi Andrej spet kaj nespodobno obregne nad materjo. Vsa užaljena stopi mati predenj, rekoč: »Še preden sem te rodila, se mi je sanjalo, da sem rodila volka, ki je pa šel v cerkev in se ondi spremenil v jagnje. Saj, volk si; kje pa je jagnje?« Sina zbodejo te besede. Pohiti v bližnjo cerkev ter se razjoka nad dosedanjim življenjem. Pozneje stopi v samostan, postane škof in svetnik.

Iz vsega srca spoštuj svojega očeta in bolečin svoje matere ne pozabi. Pomni, da bi se brez njih ne bil rodil in povračaj jim, kar so ti storili. Sir. 7; 29, 30.

5. S v. A g a t o, devico in mučnico, je vprašal rimski sodnik: »Kaj te ni sram: plemenitega rodu si, pa živiš ponižno in uslužno življenje kristjanov?!« Agata mu odvrne: »Neprimerno vzvišenejša je krščanska ponižnost in uslužnost kakor bogastvo in ošabnost kraljev in cesarjev.«

Vzemite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam. Jan. 11; 29.

10. S v. S h o l a s t i k a se je slednje leto sestajalassvojim bratom sv. Benediktom, da sta se za nekaj ur potopila v razgovore o ljubezni božji. Zadnje leto življenja se ob takem sestanku hitro nagiblje dan in Benedikt se hoče že dvigniti, da se vrne vsaj z nočjo domov v samostan. Sholastika ga milo prosi, naj še ostane, da bi se do jutra pogovarjala o nebeški sreči, »saj je nemara zadnjič«. »Kaj misliš, sestra! Kako bi mogel ostajati

zunaj samostana!« hoče Benedikt na vsak način domov. Tedaj svetnica nagne glavo, položi roke na mizo, milo proseč Boga, naj ji usliši prošnjo. In glej, prej vse jasno nebo se mahoma pooblači, blisk in grom, ploha se ulije: svetnik se mora vdati rad ali nerad sestrini prošnji.

Kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.

11. Marijina prikazovanja v Lurdu. Štiri leta potem, ko je papež Pij IX. slovesno proglasil, da je razodeta verska resnica, da je bila Marija spočeta brez madeža izvirnega greha, se je Marija sama večkrat prikazala ubogi pastarici Bernardki v skalnati votlini pri mestecu Lurdu na Francoskem. Prikazovala se ji je kot lepa gospa, v belo oblečena, z modrim pasom prepasana, z zlato rožo na nogah. Učila jo je prav delati znamenje sv. križa, jo spodbujala, naj ima rada sv. rožni venec, naj dela pokoro in moli za grešnike, ter ji ukazala, naj poskrbi, da ji postavijo kapelo na tem kraju. — Zdaj stoji tam najslavnejša Marijina božja pot, kjer se gode tudi čudeži. — Ko je deklica slednjič vprašala lepo gospo, kdo je, tedaj je ta sklenila roke na prsi, povzdignila oči k nebu ter rekla: »Brezmadežno spočetje sem.«

Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim. Mat. 11; 25.

22. Sv. Marjeta Kortonska je živela celih devet let v grehah. Nekoč gre tovariš njenih grehov zdoma in se več ne vrne. Samo psiček, ki ga je spremljal, se vrne in se Marjeti miľuje, cvili okrog nje in jo vleče za obleko, naj gre z njim. Vsa osupla in v strahu gre za njim v hosto. Tam začne psiček razkopavati neko grmado. Marjeta mu pomaga, razkopava dračje in, o groze: iz dračja se pokaže mrtvo obličje bogatega mladeniča, ki je Marjeta z njim grešno živela. Umorili so ga roparji in ga tam zakrili. Groza obide Marjeto in vsa preplašena zakliče: »O nesrečnež, kje je zdaj tvoja duša!« — Sama se vrne z grešnih potov, se pokori ne-

dopovedljivo in umrje blažene smrti, venomer ponavljajoč besede: »Otroci, ljubite Gospoda Jezusa!«

Kaj bo človeku pomagalo, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj naj da človek v zameno za svojo dušo? Mark. 8; 36, 37.

23. Sv. Peter Damijanov se tako imenuje, ker ga je še otroka vse zapustilo — starši so mu bili umrli — in se ga je usmilil njegov brat Damijan, duhovnik, ga vzgojil in dal v šole, da je postal pozneje škof in cerkveni učenik. Ko je deček Peterček tako ves zapuščen pasel svinje, najde zlat denar. Lastnika ne more najti.

Kaj naj si kupi? Kaj si kupi? K mašniku gre in ga prosi, naj bi daroval za cekin sveto mašo za rajnega očeta in rajno mater.

Kolikokrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate smrt Gospodovo. I. Kor. 11; 26.

24. Sv. Matija, apostol. V tistih dneh je Peter med apostoli vstal in spregovoril: »Bratje! Moralo se je spolniti pismo, kakor je Sv. Duh po Davidovih ustih napovedal o Judu, ki je vodil tiste, ki so prišli Jezusa. Treba je torej, da kdo izmed teh mož, ki so hodili z nami ves čas, dokler je bival Gospod Jezus med nami, od Janezovega krsta

pa do dneva, ko je bil od nas vzet, postane z nami priča njegovega vstajenja.« Postavili so dva: Jožefa in Matija. In molili so in žrebali so zanja. Žreb je zadel Matija in prištel so ga enajsterim apostolom.

Jezus jih je postavil dvanajstero, da bi bili z njim in bi jih pošiljal propovedovat in bi imeli oblast ozdravljati bolezni ter izganjati zle duhove. Mark. 3; 14.

»Sv. Matija led razbija,« je rekel Tone Grahut, ko je prebral februarjev brevir.

»Kratek brevir je za ta mesec; kjer je mesec kratek je pa še brevir,« omeni Čeferinova Marjančka.

Tone Grahut Čeferinovi Marjančki tako rad ugovarjal Vendar se mu zdi, da skoraj ne more trditi, da bi bil februar najdaljši mesec leta, zato samo reče: »Suh mesec — suh brevir.«

Veider Ivan:

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

5. Molitveni otrok.

Danes vam hočem, dragi Angelčkarji, povedati, kako rad in kako lepo je Ceglarjev Jožko molil. Komaj se je začel prav zavedati, že ni nikdar opustil jutranje in večerne molitve. Prav tako ne drugih vsakdanjih molitev. Pri molitvi je pač največjo pažnjo polagal na zbranost, a tudi na lepo zunanost je pazil. Pri tem ni bil zadovoljen, da je sam lepo molil, temveč je pazil, da so lepo molili tudi drugi domači. Vsakega je posvaril, če se je pri molitvi kaj pregrešil. Prizanesel v tem oziru celo očetu ni. Nekoč ga je jako trdo prijel in mu rekel: »Ata, ti pa ne moliš prav! Samo malo nerazločno pogodrnjaš. To ni prava molitev. Moliti moraš glasno in razločno!« — Atek se je seveda poboljšal in zanaprej lepše molil, da je ustregel svojemu ljubljénčku. Še večkrat je pobožni Jožko k lepi molitvi vzpodbujal svoja mlajša bratca. — Tudi svoje součence je navajal k pobožnosti, kakor mi piše Kavčič Janko z Rakeka, ki pristavlja: »Jožko je bil res zelo pobožen deček.«

Če je bila Jožku molitev že v zdravih dneh tako ljuba, mu je postala v bolezni naravnost njegovo edino zdravilo. Ko so mu ponujali zdravila za olajšanje, jih je odklanjal. Navadno je rekel: »Zdravila mi ne morejo več pomagati. Pomaga mi le Bog po molitvi.« Zato je v bolezni tako rekoč neprestano molil. Če je sam ležal v sobi, si ga vedno našel, da ima ročici sklenjeni in da moli. Kadar zaradi prehudega trpljenja ni mogel moliti sam, je prosil, naj molijo drugi. Kadar je bil napad